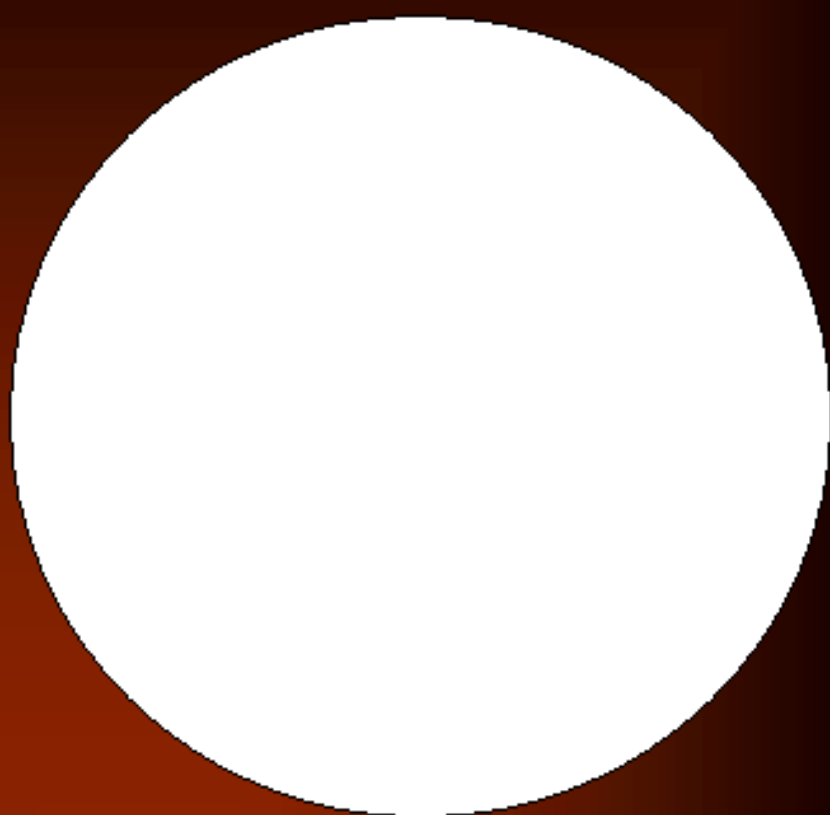

**Váray
Károly**

**Amikor
belénk
tekint a
kíváncsi világ**

Váray Károly

Amikor belénk tekint a kíváncsi világ

TARTALOM

*A nagy mennyei világ és a földi dolgok folyamának
Delta torkolatában élte életét*

*Kezében reszket az égő gyufa,
Létútját imbolyogja a sercenő láng*

S megtelik tiszta szép álmaival az egész szoba

*Ám az érintő lélek, mint szél a falevelet
Újból és újból felkapja, mintha játék lenne*

*Az éhes disznó a kásásvödröt követi
A dologtalan, a lusta ember az ígéreteket*

*A „réznádsípját” már megint nyitva felejtettem
Azt az átkozott nyikorgó – csikorgó ajtót*

*Ám a kéregdarabonként lehulló öregség
Minden igyekvő nehézkes mozdulatát akadályozta*

*Ha a test ledől végső nyughelyére
A távozó lélek után rároppan az épület*

Minek s kinek a lassan porladó emlék

*Félredobva a lét függönyét, csak füstösen
Vékony porréteggel fedve emlékeket idézve*

Ó mennyi regény, de mennyi lehetne

*Korábban markokban tartotta mindkét kezét
Rabságban, nem engedte kicsúszni az időt*

*Minden megélt percünk fele lehet az életünknek
A múltunk bizonyosan feloldódik az időben*

*Sose kapkodd el az éhséged csillapítását
Ne fald fel a holnap küszöbének átlépését*

*Az álmok folyton forgó kerekei közt
Pelyvává őrlődött az inas szalma*

*Ne önmagadat, a természetet tartsd a tenyeredben,
Azt szeresd, meglásd mint fészekben a kismadár
Tenyered fészkében úgy nyílik ki a világ*

Nem vergődni a létért, hanem küzdeni a halálért

A morzsa is hordozza a búzaföld illatát

*Azt a „búzavirágokkancalinját”,
A küszöbvel együtt fogy az ember*

*A fiatal magány dicső és végzetes ter
Az idős magány végzetes dicsőségre v*

*A poklot az ember szüli hitványságával,
A természet nem nemzi a korcs utódokat*

Ahová megy ott már fordított a világ

*Már nem szolgálnak a kedves tárgyak,
A sokat hordott kalap összegyűjtötte a fényt*

*A tárgyak megérezték a változást, a lassulást,
A bizonytalanságot s talán a rejtett rettegést
Az aszfalt remegett s könnyei csillogtak feketén.*

*Az érzelem kötelei lassan visszafelé sodródva
Fonalakra esnek szét, s polipként lebegnek*

Ölelj magadhoz, szeretet legyen testem sírja

A tárgyak sohasem hagyják el az emlékeket

A tárgyak sohasem hagyják el az emlékeket.

A lélek útjai

Lágy sima bőröd immár

A becsstelen vagyon

Láttad-e már sziklaszirten szétfolyni

A nagy mennyei világ és a földi dolgok folyamának Delta torkolatában élte életét

*Amikor belénk tekint a kíváncsi világ,
Mintát vesz minden érzékelhető anyagból.
A semmi húrján szól a szó, mégsem érthetetlen:
Itt a hitnek szava bebocsátás,
A dolgok és a gondolatok erejével,
A nagy öreg végtelen világ szívébe.
Aki az iratszekrényben turkál, keresve
Az örök dicső múltját,
Leemeli minden emberi lény életét, mérlegel
Újra gondolkodik és bölcsen dönt.
Nem egy kimondott meggondolatlan szó,
Mely elhagyja szótlan ajkát:
A világ rendezettsége a tét.
Reggel van, a fiatal bekapja a sebtében falatot
Csak az öreg mormol érthetetlen szavakat.
Bár világos a beszéd: Hová a nagy sietség?
Tizenegy körül a füstkarikákra ültetett
Emlékeit idézi s kíván nekik jó utat.
Gondolataiban felidéződik a miértek rengetege.
Megnyugszik, – életét a sors elrendezte,
Már nem vár megváltást, ő sem gondolkodik
Világot rengető bonyolult dolgokon:
Az egyszerűség lett az életrendje
Vakációra készül, végsőn megpihenni
S elbeszélgetni a másik Nagy Öreggel:
Megvitatni a világ dolgait, a MIÉRTEKET.
A gondolatok révén szárnyakat kap:
Már a sirja felett jár, messze angyali vidékeken.
Lelke álmaiban tisztán száll el
Az ördögi földi világból.
Izgatottsága úgy dobogtatja nyugodt lelkét,
Mintha egy szív mozgató ereje lenne.
Mi lesz, ha ott lebeg majd testtelen,
Minden mocsoktól mentes fehér lelke?
Körülnéz, mintha foltot keresne.
Bizonytalan lesz, feleszmél és visszatér:
A cigarettaparázs megégette
Nikotintól viharfelhőre barnult ujja végét.
Már nem kívánja a nagy utazást.
A szentségit, – kicsúszik a szisszenés,
S szétfroccsen a barnás nyál cseppjeivel.
Bűnbánóan összekulcsolja remegő ujjait:
Nekem mindegy már, – nyugtatja önmagát.
Az Urat kívánta szolgálni egész életében.
Sosem sikerült. Ő nem sietett. Őt siettették.*

*Tőle függetlenek a nagy történelmi változások,
Azokat is valakinek fel kellett építeni.
Ő épített, míg mások nézték a kezéből
Szarvasmódjára szökkenő épületek sokaságát.*

*Városok lüktettek szorgalmas szívétől.
Tudta az érzéktelenség építettet,
Nem a szükségszerűség és célszerűség.
Az extraprofitnak épített az ember, – nem magának!
Az érzéktelenség vagyona, – az igen,
Az önmagának építette luxusát!
Ő az igazságot beépítette a falakba,
Nem kereste a politikai elágazások zűrzavarát.
**A nagy mennyei világ és a földi dolgok folyamának
Delta torkolatában élte életét.***

Kezében reszket az égő gyufa, Létútját imbolyogja a sercenő láng

*A betongarázsokból kirajzó autók
Nem keltették fel érdeklődését.
A fekete füstokádékot szidta,
Féltette a fehér csillogó füstkarikáit.
Silánynak, egyszerűnek tűnő élet.
Nem őrvöngte a hatalmat, a létet:
Mégis hírnök lesz a vágyott világban.
Gondolataiban el is indult vágta.
Nem választott égtájat, mindegy a merre.
Lassan lépdél a házak tetején,
Egyre magasabban felfelé.
Útját a szilárd múltja szegélyezte,
Ez a biztonság óvta védte.
Most már mindegy, – mellékutak,
Azok is jócskán beleférnek.
Mindegy melyik az út, ő már nem tévedhet,
Ő már kibőgte az ittlétet:
Mások dübörgő kaszaboló csörtetését.*

**Kezében reszket az égő gyufa,
Létútját imbolyogja a sercenő láng.**

*A földi élet reszket benne,
Nem a toporzékoló megvert gyermek.
A tisztaságát emeli fel a lánggal,
S amikor elalszik, az űri levegőtlenység
Fulladása megköhögteti egész testét.*

*Íme a lángon keresztül kitárul az ajtó.
A léleknek nem kell majd a fény.
Lassan el kell búcsúzni,
A földi dolgok itt maradnak.
Nyitva állnak a mennyei kapuk,*

Íme a füst már felfelé száll.
 Ismét gondolkodik, pedig már nem kéne.
 Minek, – földi javak, földi problémák,
 Nem kelhetnek át lelkének útján.
 Kopogás, nyikorog az olajozatlan rézkilincs.
 A tesséknek hangja beolvadt a nyikorgásba.
 Nem hallatszott ördögök patájának dobogása,
 Angyali szárnysuhogás sem terelte el
 A mennyekbe tartó füstkarikákat.
 A megszokott „Jó napot Ádám bácsi”-t
 Susogták az előkerülő újságlapok.
 Még nem kell fizetni. – nyugodtan a postás.
 Fiam, minek nekem az újság,
 Engem már nem érintenek földi történések.
 Tavaszt vágyó szívemet régen,
 Régen belepték az őszi falevelek.
 Rám aszalódott a nyári napfény.
 Most hókristályként csillogok
 A végtelen lélektiszta hómezőn.
 Az újságok az ablakba kerülnek.
 A sorok, a képek az üvegen tükröződnek,
 Kirepülnek a mások gondolatai.
 Lassan az újságok befalazzák az ablakot.
 Fölösleges pénzkidobás.
 De minek, mire kellene még a pénz –
 Számára legalábbis úgy érzi.

 A langyos szellő kitakarítja előtte az utat.
 Szíve felkészült, ha kell hát megy.
 Hogy volt gyönyörűség is, – nem tagadható,
 De mi az ahhoz képest, ami rá vár
 A mennyek kapuját átlépve.
 A gyönyör, a bánat, a boldogtalanság
 Úgyis a testben marad, szétfoszlik.
 Neki csakis az új világra kell gondolni,
 Nem gondolkodni csak gondolni.
 Ott segít majd elrendezni az Úr gondolatait.
 Teszi a dolgát, – ah micsoda földi gondolkodás,
 Ő nem dolgozni, ő meghalni megy.
 Elbizonytalanodik, – miért lenne jó
 Az örökös semmittevés, gondolatok nélkül.
 Rengeteg könyv lehet az úr könyvespolcán.
 Évmilliók alatt a tér minden része lefényképezve
 Ott sorakozhat a világ peremén.
 Azon túl már valóban semmi nincs.
 A nagy világgömb felületére gyűlik
 Az emberiség, a világmindenség története,
 Mint fára a kéreg rakódik az információ.
 És ha bezárnak egy könyvbe?
 Elfektetnek valamelyik roskadó polc mélyén.
 Nem kell a mennyország, – jött a gondolat.

*Megrokkant az Istent tisztelő vágyakozás.
Ah, nem kell gondolkodni, csak menni kell.
Végre egy különös dolog az életében:
Nem a zaklató hivatal fogja értesíteni.
Tulajdonképpen, mindent kipróbáltatott vele
A nem éppen kegyelmes élet.*

*Szeretné már látni az új képet, melyben
Valóban szolga szeretne lenni,
Az Úr könyvtárában dolgozni, az igen.
Egy amplitúdó határozza meg az életét:
Nincs az alvás és a rohanás közötti
Váltakozó frekvencia, csak a béke nyugalma.
Majd ténykedik a hazugságok polcánál,
Lesz ideje kiolvasni a becstelenségek gyűjteményét
Belenézhet a titkok történetébe,
Talán megenged az Úr egy pillantást
Az emberiség keresett jövőjébe.
Megnyugszik., mégsem a semmittevés várja.
Akár már menne is, csak vigye a mennyek országa.
Hajnali pírban ég az udvari eperfa.
A vágyakozás, a gondolkodás siettette az időt.
Most még igen, de ahová ő megy
A sugárzó Nap nem varázsol hajnalt követő
Nyugalmat sugárzó égő alkonyt.
Félálomban van, búcsúleveleket ír,
Borítékokat és bélyegeket nyálaz.
Felriad, a kilógó nyelve szikszáraz.
Eszeveszetten hamzsolja a levegőt.
Az életöszön kegyetlenül dolgozott.*

S megtelik tiszta szép álmaival az egész szoba

*Egyszer csak rárogyan a székre,
Kézében szorítva az utolsó álombéli bélyeget.
Horkolása körbe járja az alvó házat,
Végigszalad a szőnyegen, a szegélylécen
Kiszökik az ajtórésen, a nyitott ablakon,
Miközben rezgő-táncot jár a libegő ablakszárny.
Mégis nyugodt, mintha repülne vágyai országába.
Lefolyik róla az álom, lassan szétterül a padlón,
Elmerül benne a heverő, a székek, a szekrény.
Már a szekrény tetején jár, egy pillanat még,
S megtelik tiszta szép álmaival az egész szoba.
Rengeteg lehet az álom, vagy a visszaemlékezés,
Mert az ablakon keresztül, mint a sűrű köd
Hömpölyög kifelé, s a földről kúszik felfelé,
Felfelé a fa létra ágain, elnyeli a madárfészket,
El a csúcson levő utolsó integető levelet,*

*Kúszik felfelé az ég felé.
 A reggeli szellő a cserépkályhán átrepülve füttyült,
 Felébresztette a mennyeekben járó alvó öreget.
 A zsinóron függő lámpa, járta inga-táncát
 Jobbra-balra nézegetésre készítette a szemgolyóját
 Megmarkolta a két nyikorgó mives karfát.
 Ej a kutyafáját, – már megint itt ébredtem.
 Nem volt elégedett, mégis álló helyzetbe tolta magát,

 S csoszogó léptekkel, ingatag megindult.
 Reméljük odafenn nem kell majd hugyozni. –
 Mormolta, de a hugyozni szót kihangsúlyozta.
 Egy éjjel többször is álmában elhagyta a lelke,
 Aztán az égboltra ütközve visszahullt a testébe.
 Először haragudott, aztán lassan megszokta.
 Talány, az Úrnak még nincs rá szüksége,
 Földi testben kell neki bejárni a világot,
 A gondolkodó képesség legvégső határáig.
 Nem földöntúli létet keresve, hanem elszökött
 Vágyait, álmait idézhette még fel emlékeivel,
 A zezugos világban összekeveredett létét,
 Az elveszett, elhagyott sűrű emlékerdőkön,
 Áttörve, – az események darálókésén átsuhanva.
 Nem is vágyta az emléket, – de az Úrnak sem kell még,
 Talán ha élettársa csoszogva is, de itt lenne,
 Nem a kongó ürességre vágya itt a földön.
 A testnek lakás kell s a léleknek test.
 Mindkettőnek menedék, hajlék, mert a kék ég
 Alatt sok a veszély, – neki mindkettő megvan még.
 Mindkettőt elhagyná: az egyik örökölheto,
 A másik is, de hasznot nem hozó ócska lak, –
 Kinek gyarapítaná e világi vagyonát.
 Neki mindkettő értéktelen, hagyná mindkettőt,
 Pedig hajdan mennyire vágyta a meleg lakot.
 Évtizedekig fizette a kölcsönt, mely megfosztotta
 Vágyaiban megjelent tárgyak megvásárlásától.
 Teremtett tárgyakat, szebbeket, mint a valók
 Azok legalább gondolkodásra készítették az elméjét.

 Igaz nem foghatta, de benépesíthette velük a saját világát.
 Fizetett, havi bérének jó hányada lett a fedél.
 Fedélre szüksége van az embernek, – a tél
 Barlangok mélyén készítette gondolkodásra az őst.
 Szaporaságunk felhőkarcolókat épített
 Széttérítve az égbenyúló monstrumokat,
 Talpalatnyi hely sem maradna az embernek.
 Az égbe kell építkezni, a mennyekebe.
 A csúcson lakók, – az alig mozgó öregek
 Már a paradicsomban érezhetik magukat.
 A beton és üvegrengeteg közé minek
 Az elhalt testnek emlékeztető hajlék.*

*Inkább a test menne az örök mennyekbe,
S a lélek maradna itt a földi nyomorban,
Talán nem kellene megtisztulni az égbe menni, –
Így elmélkedik a kamra ajtajában
Atlépve a küszöböt késsel a kezében.
A kampón lógó füstölt sonkához lép.
Szülőktől nagyszülőktől megtanulta:
A váratlanul betörő mindenféle vész
Könnyebben átvészselhető, ha ott a töltött kamra.
Enni sem akart, csak a megszokás:
A lekanyarított füstös illatú szelet.
Mégis megrángatta a kérgesedett nyelvcsövét,
Étvágytalanságát a mohóság váltotta fel.
Egy karéj kenyér s a sonkaszelet
A huszonnégy órából egyet elfelejtetett.*

*Ráért, lassan szeletelve a múltra emlékezve
Szótt mesét minden kis falathoz.
Amikor a feléhez ért, egyre kisebb darabokat
Vágott, azt is egyre lassabban tette.
Húzta az időt, növelve az emlékezések számát.
Az egyik falat a saját földre emlékeztette:
Az alig öt holdas kukoricaföldre s a kapára,
Melyet a vállára kapva vitte a keskeny
De végtelennek tűnő mezei út ösvényén.
A másik a kapavágásokra emlékeztette:
Az időre, amikor káromolta a sok szárat.
A harmadik a tengernyi kukoricaszemre:
A morzsolásra a csuhéra és csutára,
A zsákra, a padlásra, ahol a kiöntött
Szemekkel együtt szétterül a gyermeki álma,
A napi vagy kétnaponkénti darálásra,
A disznónak készített kukoricakására.
Hirtelen a kása illata lengte be a konyhát.
Igen mély az emlék, – itt van a tegnap:
Az utolsó falatoknál a disznótor kelleme
Emlékeztette a megtagadott földi javakra.
Az utolsó darabnál mondta: Íme a sonka!
Többé nem fog emlékezni, – elhatározta,
De az emlékezés nem gépezet, melyet
Zárni s nyitni lehet, mint a csapot.
Egyébként is ő már nem akar állandó lakosa
Lenni szülőföldjének emlékeztető területén.*

*Tétlenségre vágyik, miközben minden
Szorgos tevésségre készíti, – amíg itt van
Nem hullhat szét darabjaira a rend, tisztaság
És létének katonás fegyelmezettsége.
Mindegyiktől szabadulna már.
Amikor a lélek nem a testben, hanem
A test sorvadó felületén táncol,*

Nem olyan heves a küzdés az életért.
A szükséges tárgyak, egyre szükségtelenednek:
A lét tükrében egyre halványabb lesz a fényük.
A fakó tárgyakért már nem szívesen nyúl
Remegő kézzel az egyre jobban fáradó ember.
A fakó tárgyak előbb – utóbb kihullnak
Az erőtlén szorításból, – fakulnak a tárgyak
S az inak rostjai egyre jobban mozaikosodnak,
Lassan szétesnek, a sejtek összetartására
Sem elegendő a múltat sürgető idő.
Felkel a tükörhöz megy, belemosolyog.
Visszamosolyog az önarcképű halál.
Nem, nem, ő nem csimpaszkodik az élet
Pergő fodros vidám ezerszínű szoknyájába,
Ő már menne a másik szerényebb nyájba.
A halál játszadozik vele, folyton életben tartja.
Bűn nélkül nem nyerheti el a pokol jutalmát.
Bűnt elkövetni már sem ereje sem tehetsége,
Egyébként is az ő útja csak a mennyekbe
Vezethet, tiszta lelke hová is mehetne.
Bekapcsolja a TV-t, de minek:
Ömlik a mocskok, a tisztességtelenség,
Minden csatornán hullák ezrei potyognak
S kitárt kezei között eltűnnek.
Nem érti a letűnő világot, nem csak ő,
Úgy tűnik már a világa is halott.
Szobájába jött egy világ, melyet nem ért
Inkább csak a kép és hang miatt,
Amolyan kiegészítő társ a modern tudomány:
Mindegy csak fényvillanás és nesz legyen.
A szexnél felvillan agyában is egy-két emlék.
Nála a szerelemmel épült testébe a világ:
A szerelem s a szeretett minden sejtjébe
Beégette magát s így látta a világot!
Mindig szépnek és jónak, bölcsen, okosan.

Ám az érintő lélek, mint szél a falevelet Újból és újból felkapja, mintha játék lenne

*Az öregedő sejtek széthullásával
A múlt képei is töredeznek, mozaikok
Százmillióira esik szét az imádott test,
A testtel együtt a szépnek látott világ.
Most már csak ugrál a múlt, megannyi
Apró tükördarabokon, – nehéz összerakni
Még az oly kedves és szép tegnapot is.
Néha félresikerül az ugrás, kiesik
Eltűnik egy darabka, s már nem egész:
A töredék meg csak gondolkodtató kín,
A nyaldosó marcangoló sugallatok
Inkább őrijítő rémületet keltenek,
Mint cselekvő ösztönt a széteső testben.
Nem, nem, a lélek sem egyszerre száll
Fel a vágyott mennyországba.
Ott kóborol a test körül, mint hűséges
Egy életet kiszolgáló öreg lihegő kutya.
Eltávolodik, aztán simogatva libben
A merevedő kövesedő test körül.
Egy élten volt hajléka a sorsszántotta test.
Néha, néha még végigsuhan a barázdákon.
Álmodozva lefekszik a barázdába
Mintha sírja lenne, remeg benne.
Maradna, de tudja, neki egyszer menni kell.
A földi létezés már mindkettőnek fáj:
Testnek és léleknek egyaránt.
A hajlék és kovácsa összetartozik.*

*Amikor a lélek egy pillanatra elhagyja a testet,
Az megrogyan, dőlne már végleg le a földre,
**Ám az érintő lélek, mint szél a falevelet
Újból és újból felkapja, mintha játék lenne.**
Nem, nem játék csupán a búcsú nehéz!
Az ember sem könnyen hagyja otthonát:
Százszor átlépi küszöbét, játszadozik
Mi lenne ha egyszer, nincs tovább,
Valahol valamelyik oldalon megállna
Összeroggyanna a test, s árva hajléka tövében
Egy utolsó sóhajjal otthagyná a lélek.
Erre a percre vár már, csak nehéz
Nagyon, nagyon nehéz a búcsú.
Földi dolgok sem hagyják el könnyedén
Egymás összetartozó érzését, akárcsak a lélek.
A testnek végső hajléka a föld lesz
Léleknek a Menny, – talán igazságtalanság
Az irdatlan távolság, de minek a szemrehányás.*

*Tudja az embernek egyszer múltnia kell,
Mennie kell, itt hagyva erényt, bűnt és becsületet.
A testet elnyelő föld nem számlálja a tetteket,
A lélek meg tisztán hagyja el a szánalmas testet,
Csak az élő viszi tovább siralmas múltját,
Vonszolja, mint számár a dugig-kocsit.
A történelem nem rostált, az emberek közötti
Jelenség ugyanúgy rajzolja útját.*

*Csak az ósdi barokk ingaórája jár.
Az elemes csörgőből folyik az elektrolit.
Régi, cserélni meg minek, ébredni nem akar:
Álló tó lett az idő, változatlan tükör.
Ej, valaha rohanó patakok vitték
Megelőzve a kitűzött száguldó időt.
Az inga súlya lassan leereszkedő mutató,
A számlap sem érdekes, mindegy mit mutat.
Ma még fel tudja húzni a pár dekát
Ez a lényeg, – de egyre nehezedik a súly,
Kétség kívül a tömege változatlan
A halál előtt változik a mértékegység, –
Állapítja meg és nézegetni kezdi
A kredencen levő súlysorozatot.
A rétegelt lemezből készült dobozt
A pára a gőz rétegeire bontotta, –
Szétesik a szervezetemmel együtt.
A sok festék, olaj, zsír meg egyebek
Ráráncosodtak a fa felületére.
Élő vagy holt fa mindenképpen ráncosodik, –
Úgysem vihetem magammal.
A környezetem a testemé, nem a lelkemé,
A lélek semmit sem visz magával.
És ha az Én feloldódik a földi mocsárban
Elkeverednek, mint a könyv ázott betűi,
Abból már minden összerakható!
Nem, az Én biztosan a lélek megtisztelő neve
Hogyan is üdvözölnék egymást.*

*Ej az „ablakpókját” – már megint megbillent,
Illetlen ez egy lélektől, elhagyni az öreget.
Egyre kisebb lett az örökölt asztal
És közte, a világot megváltó rés!
Semmilyen cél nem vezérelte, mégis ösztönösen
Az asztalfedő felé nyúlt s görcsösen megragadta.
Visszatért az eltántorodott lelke.
Kiegyenesedett, az asztalra tekintett,
Melyen ott párolgott a gyermekkori csipetkés
Cseresznyepaprikás illatos babgulyás.
Lehetne éppen tökfőzelék is, a kedvence,
Vagy a púpozott tányérról lecsorgó
Szaftos nokedli pörkölttel, az elmaradhatatlan*

*Kenyérrel és az anyja által eltett savanyú uborkával.
Összefolyt a régóta apadó félben levő nyála.
Az „ablakpókját” talán a halál kínálgatja
Az utolsó vacsoráját, de a tántorgás
És a jó illatú párolgás valahogyan nem illet ide.
Öreg: a sok déli ebéd beleégette magát.
A múlt is ösztönösen vonszolja magát,
Hiszen ember és környezete lassan összenőtt,
Csakhogy a környezet nem zsugorodik,
Míg az ember mindig a sarokban érzi magát.
Az ember a környezetével köt házasságot,
Ki sem mondván az örök hűséget, – nem a feleséggel.
A feleség megelőzte, nem volt modern asszony,
Mégis a modern betegség vitte el.
Istenem, a paraziták mindig túlélnek a gazdatestet, –
Mormolta egymás után többször, pedig
Azt sem tudta mi a rák, – de hogy parazita az biztos.
A rák is isteni teremtmény, ha van hát van,
Majd odafönn megtudja az örök titkot,
S ha címkézett lesz felesége tiszta lelke
Bizonyára ott is szerelemmel összesodrónak,
De az is lehet, hogy az Úr kéretlenül egyenesen
Mellé küldi, – akkor meg jobb lenne máris indulni.
A lelkek vékonyak, nem igényelnek sok helyet
S hogy lebegnek, vagy, mint a könyvlapok
Léteznek akár bekötve, az már mindegy.
Ha lebegő zászló vagy könyvlap lesz: mindegy
Innét menni kell, még senki nem maradt.*

Az éhes disznó a kásásvödröt követi A dologtalan, a lusta ember az ígéreteket

*Valós világban élünk, mégis a látszatvilágét éljük.
Látszatvilág teremődik az emberek között.
Csak az emberek között, – a növények, fák
Állatok, a bolygók, a Világegyetem teszi dolgát,
Csak az ember huncut benne, – nagyon.
Látszatvilágot teremt s ezt nevezi emberinek:
Mindenki tudja ez az embertelen,
Mégis ezért küzd hajt a legtöbb ember.
A való világ tisztessége, becsületessége
Már kibányászhatatlan mélyen van.
Önmagával sem vitatkozik, – minek és miért.
Neki már nem kell esély egyik formához sem.
Ráérősen az ablakhoz vonszolja magát,
Közben korholja a múltást, melyet siettet.
Kinéz, – Trabantok helyett nyugati márkák
Rohanása szabdalja az éltető kilátást.
Már nem éltető! – csak volt motyogja,
Miközben gatyája egyre jobban lefelé csúszik,
Lekúszik a soványodó testéről.
A fal mentén oldalogva ki – ki kukucskál,
Sok a fekete kocs, – villan át agyában.*

*Valamikor a nagy politikusaink is feketével,
Több tucat kísérettel járták a becsapott falvakat.
Láthattuk volna, hogy az a szín a politika,
Száguldó, urazó kivagyiság koporsója volt.
Ma is az!, – nyugtatja magát.
Neki nem volt fekete autója, mégis lesz,
Talán tisztességes díszes tölgyfakoporsója.
Nem kell tölgyfakoporsó, halott fából sem,
Az élő meg miattam ne haljon meg.
Rákosi, Kádár levitézlett kapitányok
Elhajóztak fekete bárkájukon.
Igen, ők a fekete koporsójukban
Takarították le a pribékjeik életét megmentő
Ismét a kására emlékeztető kukoricát.
Elvettek, gyilkoltattak a dologtalanoknak adtak,
Kik telt hassal tartották a csinált hatalmat.
Nagy politikai céció volt a semmiért.
A rablók átfordították a világot,
S most törölnék a gondolatfoszlányokat is.
Az éhes disznó a kásásvödröt követi
A dologtalan, a lusta ember az ígéreteket.
S amíg van tenni vágó, dolgos tömeg,
Félre lehet vezetni a megrekedt ezreket.
Tiszta gyémántkristályt hazudtak,*

Miközben a létezőt mocskolták s szennyezték.
 Ej, az „ablakpókját”, csak a vörös virág
 Éktelen ragyogása volt a dicsőítendő szép,
 A szerény liliom szépségét feledtették.
 Mi értelme van a szobából kiaraszoló
 Múltat kereső álmodozó gondolatfoszlányoknak.
 Neki volt fehér lilioma és vörös rózsája is,
 A hitvány politika nélkül is ragyogóan szépek.
 A Holdsarló soha nem vágta le egyiket sem,
 A természet megkíméli a természetet.
 A vad viharok után is kinyílik minden virág,
 Csak a lélek virágai nem nyílnak ki többé,
 Ha egy rendszer meghurcolja, megtapossa,
 S a legszebb lopott virágokat a rabló
 Az ablakpárkányra teszi, hirdettetni jólelkűségét.
 Testét nem sodorták ideológiai áramlatok,
 Bár gondolatban elkalandozott mindenfelé.
 Tette léte áldozati dolgát s mindent megúszott,
 Míg másoknak ideológiai nézete miatt elúszott
 Vagyona, becsülete, jövője, mondhatni mindene.
 Ő maradt az egyhangú lassú túlélő gyarapodásban.
 Légy zümmögésére felkapta a fejét,
 Mely ketté szelte az elmélkedését. –
 Köszönöm, köszönöm... Mennyküldötte légy.
 Rámereedt az ingaóra mutatójára, – ráér nézni:
 Nézi a másodperceket, igazán ráér.
 Már egy órája nézi a másodperceket, ráér.
 Ő már a halál támaszpontján van,
 Csak éppen nincs aki kilőjje, – pedig erre vár.
 Minden cselekedete, gondolata már felesleges.
 Célja a Mennysország, a hite szerinti világ.
 A vörösimádó világok befalaztatták volna
 A templomok nyitott ajtaját,
 De maradtak még liliomok, kik veszélyben is
 Kifosztott lelkükkel is hűek maradtak.
 Nem lettek elvakítottak és befalazottak,
 Tették hitüket Istenért, a tiszta jövőjükért,
 Mert itt a földön életük végéig kirekesztődtek.
 Mellőzöttek lettek az új rendben
 Az új rend kiépítette koma-sógor hálózata,
 Mely úgy halászott a közösben, sietősen,
 Mint orvhalász, kinek ideje nagyon rövid.
 Mindent percek alatt megszerezni!
 A múltat végképp eltörölni, a nosztalgia
 Bármikor kiderítheti a múlt igazságtalanságait.
 Írók, költők, építészek, hitvallók, gondolkodók
 Mind, mind omló üszkös falak, melyekre
 Csak az örök alkonyat a megoldás.
 Igen, majd a szocreál lesz mindenre gyógyír,

*A vágyott elixír, minden bajra kenőcs.
Hogy csak púder lett, mely lefedte a valót,
Aki kampósbotot visel, mit érdekli már.
Célját elérte a mindent elsöprő munkáshatalom,
Bár a halomra lőtt lelkek nem haltak meg,
De örökre sebzetten némák maradtak.*

*Testük ösztöne az életben maradás fékezte,
Kötőfékként ült a szájra s a tettek.
Ki nem velünk ellenünk, így minden hamisság
Az új hatalom mellet igazi hamisság volt.
A lélek igazsága gólyalábakon járt,
A kényszerített bűzlő igazságtalanság felett,
De a test megalkuvón inkább az iszapba dugta
S nem kívánta igazi énjét a félelem küszöbén.
Az igazságtalanság állványaira helyezték nagyjaikat,
S mi lett a vége, valahol egy bronzöntődében
Felolvasztva új testbe öntötték.
Remélhetőleg a szobor lelke nem ment át, –
Elmélkedett a másodpercek között.
Bronzszobrok, – politikához formázott fémtömeg!
Csak a márványtalapzat az igazi, az igen,
Annak nem kell változni, csak maradni,
Tartani a mindenkori aktualitást.
Talán meg kellett volna hagyni minden szobrot,
Megmutatni a jövőnek a jót és rettenetet.
Csakhogy nincs annyi bronz a világon,
Ami befogadna annyi szennyet és jót.*

A „réznádsípját” már megint nyitva felejtettem Azt az átkozott nyikorgó – csikorgó ajtót

*A mutató zakatol, mint vonat a talpfákon,
Az idővonaton utazik az ember,
Ül az emlékek kocsijában, s kocsiban
Szétszóródott, repkedő emlékképekből
Összeáll valami mindig a múltból.
Bár ne állna már össze semmi,
Mert az emlékezés mindig mélyebbre készítet,
Egyre jobban az emberi kerül felszínre.
Országunkat letarolta már a Tatár-gyalú,
Mögötte szijács lett a magyar népből,
Ami megmaradt Török – úthenger egyengette.
A lesimított hazára már könnyen
Rágördült az Osztrák – hadigépezet
S az árulás útján a Német – Führer is bejutott.
A szokás folytatódott, látván az árulás sikerességét
Az Orosz – áradat is előntötte nemzettelen földünket.
Gazdagodott az áruló réteg, mégis a szegénység
Tartotta e földön az ősi lelket,
Mely mindig ott settenkedett, kitörésre várva!
Szobrok mentek, szobrok jöttek,
A tanúságtevőket megfizették vagy elhallgattatták,
A kitüremkedni vágyó igazságot.
Hamis forrással leplezték, s itták, itatták
Annak szennyest, mocskos, véres, bűdös vizét.*

*Mellékutakon ritkán járt, minden út főútvonal volt
Céljainak megvalósításának érdekében.
Minek is kellett volna különbséget tenni.
Bár egyesek luxuskocsijaikon is mindig
Zugösvényeken vagy mellékutakon járnak,
Nem ismerik a főútvonalakat, csak a jelző táblán.
Ők mindig szurdokban közlekednek,
Völgyben, de a hatalmuk hátán.
Fentről minden bőség lefelé folyik,
Egyenesen az autójukba folyik.
Fizikai munka és erőltetés nélkül gyűlik a veríték,
Természetesen mások veritéke mossak le a port.
Szellemi tevékenységük is oly csekély,
Csak a kivagyiság fitogtatására korlátozódik.
Értik a módját, – sajnos sokan becsapódnak,
Mint vadkacsák a festett giccs műanyaggal.
Lehetséges, hogy a világ becsapások láncolata,
Balgák és ügyesek színházi játéka.
Megmarkolja a függőnyt, keze remegésétől
Hullámszik a szövet mintha tenger lenne.
**A „réznádsípját” már megint nyitva felejtettem
Azt az átkozott nyikorgó – csikorgó ajtót.***

*Odatekintett, de bizony az zárva volt.
Akkor vette észre ráncos keze ütemes remegését,
Ez már kapálódzás a mennyek útján.*

*Ütemes karcsapások a föld pokol-tengeréből.
Felkelt, oldalazva elindult a függöny mellett.
Güggyögött, mint a csecsemő, közben a feketéllő
Ágy alatti rést bámulta, miközben a piszkosan
Hamis „Való világ” vibráló képe táncolt a résen.
Egyik sem érdekelte, – zavarta a csukott ajtó.
Lassan lenyomta a mives rézkilincset.
Az első csikordulásig kinyitotta, ömölhet a szellő.
Kinyílt a tiszta tüdejű udvar, csak az övé hörgött,
Lassan kimosódott az éjszaka széndioxidús
Fortyogó katlana, erőre kapva lépkedett.
Nyikorgott, csikorgott, sikongott, mint öreg villamos,
A nagy sebességgel bevett kanyarban.
Óriás lábnyoma már ott szürkéllett a kéklő égen,
De sajnós a másik sehogyan sem mozdult.
Ezek csak álombéli vagdalódzó lépések,
Az igazi röppenése még várat magára.
Az elkapkodott lépés rövid vagy túl hosszú,
Fél lábbal nem sokáig lehet állni a parton.
Egyszer összeroskad, – két pillér kell,
Az egyik oldalon a törpe test a másikon
A halhatatlan óriási lélek.
Ami közte van nem lényeges, csak ideiglenes,
Játszadozó, szenvedő vagy boldog elmúlás.
Az emberi lélek, ha eléri földi léte végének
Torkolatát s elnyelődik a Mennyekben
Úgyis vége mindennek, mindennek.*

Ám a kéregdarabonként lehulló öregség Minden igyekvő nehézkes mozdulatát akadályozta

*A reggeli oxigénfröccstől felfrissült a teste.
Elindult visszafelé, de a röppenő bogarak kedvére
Résnyire nyitva hagyta az ajtót.
Várta az érkező rovarokat, Isten teremtményeit.
A szúnyogháló a házon úgy feszült,
Mint teljes szélességében a halászháló a folyón.
Nem megfogni, zsákmányolni, birtokolni, –
Kirekeszteni akart minden mozgó teremtményt.
A „gondköcsögét”, – káromkodott, – gyertek.
Várta a tücsköt, a hangyát, a lepkét, a szúnyogot,
Várta suszterbogarat, de a legjobban talán
Egy eltévedt szarvas- vagy orrszarvú bogár
Vidította volna fel vajúdó halált vágyó lelkét.
Nem a létért vágyta a felpezsdült állapotot,
Létének felmérésére gyűjtötte az erőt.*

Ám a kéregdarabonként lehulló öregség Minden igyekvő nehézkes mozdulatát akadályozta,

*Nehezítette az áthaladást az emlékeztető tárgyak,
Az ébredő gondolatok, a lebegő emlékek között.
A megszokott méretek, alakok, metamorfózisa
Szüntelenül kihívóan számtalanszor becsapta,
De a léte és nem léte közötti állapot is vitte.
Naponta többször bejárta a pár négyzetméteres
Nagyon is jól ismert belső teret.
A baj csak annyi volt, egyre jobban azt érezte,*

*Míg ő talpon jár, a ház kezd fejtetőre állni.
Ez a legszörnyűbb benyomás a távozó előtt.
Ráért, centiméteres csoszogással araszolt.
Szemében csillogott a megbarnult,
Már-már megsárgult fényképet borító
Üvegről visszaverődött táncoló fény.
Szája nevetésre vagy sírásra rándult,
Meg kéne nézni mi van a képen.
Minek megnézni mi van a képen,
Olyan mindegy, hogy mi van azon a képen.
Ám amíg lelke elhagyja, valamivel
Teljesen mindegy mivel, el kell tölteni,
A csiga lassúsággal szétfolyó időt.
A szürke fiók mélyén rengeteg kép van,
Mégis az üveg mögötti lelkesítette.
Kabátja ujját végighúzta az üveglapon.
A műanyag szálakat tartalmazó szövet
Dörzselektromossága révén itta a port.
A tükröződő felületen meglátta arcát,
Ráborult az üveglapra, s kutatta.*

*A ráncok lassan eltűntek, fiatalos mosoly,
Hátrafésült haj, tiszta erős tekintet
Kukucsált a patinás aranyozott keretből.
Hiszen ez én vagyok, – mondta félhangosan!
De a vagyok végét már elharapta.
Ez én voltam, – igazította helyre magát.
Egy pillanatra a múlt és jelen összeforrt.
Emlékeztettek a gyors képzetek s megszűnt
Összemosódott múlt és jelen közötti határ.*

*Homályosodik a kép, homályosodik a lélek,
Az életút rátapad akaratlan cipelni kell.
Az utolsó percek a mosás percei:
Átgondoljuk életünket, átmosuk a lelkiünket,
Tisztán akarunk megérkezni, nem elég
A bűn-rótt szobortestünket itt hagyni.
A véres hiénapofájúak is tisztára mossák
Hamzsoló vicsorgó nyáladzó fogsorukat.
Mindenki tisztán akar megérkezni,
Bár a földön a hitványnak sohasem lehetett
Végleges a rabló útja, mégis
Minden állomáson ő pakolta ki a vagonokat.
Istenem, mennyi galamb él az elhullatott
Gabonaszemekben, – lázadás nélkül!
Nem tudom, – mormolja – a test vagy a lélek, –
Sóhajta az elégedetlenségek sorozata.
Az ima megnyugvás, de nem éltető lét.
Minden ajtókeret felett ott a feszület:
Emlékeztet a szenvedésre, emberi cselekedetekre
Az emberiség minden nap, – a sors
Embertelen keresztjére feszít ezreket.
A test hörög, a lélek ugrálva elszökken,
Csak az emberiség jelene változatlan.*

Ha a test ledől végső nyughelyére A távozó lélek után rároppan az épület

*A végtelen út előtt a test megrögzülve
Belekapaszkodik a teremő földbe,
S porladásig markolja a megváltás ígérét.
Vállrándítás lesz az egész élet,
Mert kecsegtető remények, csak földi dolgok.
A lét nem lehet véletlenszerű sors,
Nem determinálhatja a dominó – elv.
A csoszogásban már nem lángol a remény,
Zsinegen lóg a lég az öreg szobában,
Kiszáradt már rég, csak a vég nem lengeti még.
Miért a szenvedés, – mert a rab lélek
Szabadulási vágya döngeti a test börtönét.
Hit és tévhit folyosóin keressük a megváltást,
Csak a rablott vagyon érzi jól magát
Az embertelen, élvhajhász, gazdájánál.
Elindul, vállá hozzáér a diófa szekrényajtóhoz.
A gyenge erő átadódik részekről részekre.
Az idő éke behatolt az eresztések közé,
A parabola rajzolat sötét vonalai közé.
Ott tátongott megannyi látható repedés,
S az érintésre most, felszisszent a rég.
Összeszáradt a test, megannyi nyílás
Tátongott a helyet kereső léleknek,
S koporsója lesz még több emléknek.*

*Lassan minden rés telítődik a múlttal.
A jövőnek küszöb előtt a helye.
**Ha a test ledől végső nyughelyére,
A távozó lélek után rároppan az épület,**
Vagy az emlékek markoló kötése,
Az idők végtelenségéig lesz az illesztése.
Az emlékekhez utód is kell, ki félti
Őrzi elődjeinek múltját az ősi földön!
Valamikor nem kellett a nyikorgó ágy,
Ez a hatalmas emberi találmány.
Elég volt lefeküdni az erdőszéli pázsitra,
S nézni a táncoló faág ritmusát,
Nézni az elvonuló ég bárányszerű hadát,
Megérezni a női test kábító illatát,
A fakönnyek balzsam folyamát,
A ránk terülő rét virágainak simogatását.
Szép volt az érzélem, mert a természet
Millió égő gyönyörrel tarkította:
A kőnek színt és lelket adott.
Színpompás tarka lett a szürke,
S a szerelem szétszóródó darabkái*

*Életre keltették a mozdulatlan élettelen.
Most már a roskadó ágy sem kell,
Könnyebb felkelni az imbolygó karosszékből,
Beletottyanni erőt sem kell kifejteni.
Lassan levetjük a szeretett tárgyakat
Csak az emlék menti meg a kidobástól.
Dehogy, hát a szeretett tárgyak is elhagynak:
Elkopnak, elsorvadnak, aszalódnak,

Vizet veszve menekül minden,
Még az öregség is az öregség elől.
Felhordtuk életünk festékrétegeit,
Most lúgos lemosás nélkül kopik, porlad,
A sorsunk lapjait téphetjük le róla,
A keretekben a gitt is ráncosodott,
Darabolódott az összeérő mázolt teste.
Néhány helyen csak a szögek tartják,
A kiesni készülő katedrál üveglapokat.
Elég volt az élet folyamán minden nap
Egy darabkát a lapátra tenni,
Észre sem vettük, – csak most elfogyott.
Az ajtókereten a patinás rézkilincs
Álcázza magát, korábban mindig fénylett!
Lassan minden egybeolvad, a sors fénye
Levél halommá szürkíti a testet és környezetet.*

Minek s kinek a lassan porladó emlék

*Nyikordul a fürdőszoba repedt üvegű ajtaja,
Mintha hívná a csikorgás, – átlépésre.
Kihúzza a kredenc alsó fiókját,
Benne a rászáradt szappanos dobozka.
Felnyitja, – pamacs, húzós borotva, szappan,
S a doboz fedelén a szétfroccsent
Szappanhab mintázatos poros tükör.
A sarokban pókháló szövevény,
S egy kiszáradt légy, a pókszáltáncos,
Billeg a vékony szálon több évtizede.
Lehet már a dobozka múltat idéző foglya.
Repedezett az élesítő bőrszj,
Már halottnak hitte magát a tárgy,
Lelke volt a gazdája, hitte tán elhagyta.
Visszacskukta a doboz fedelét.
Minek s kinek a lassan porladó emlék.
Hirtelen mozdulattal felnyitja,
Nagyitót vesz a kezébe és izgatottan keres.
Végre egy húsz vagy harmincéves
Sötét erős szőrszál, – a múlt küldötte.
Szisszenés nélkül kihúz egy mostanit,*

Egymás mellé helyezi , – nem sok
Parányi a különbség, – sötét a múlt,
Fehér csillogó szikes a jelenlegi.
A sötét, a napi tiszta ápolat borotvált
Fiatalos kicsattanó arcra emlékeztette,
A világos a borostás öreg ábrázatára.

Borotvák: a késekből fanyelű, csontnyelű,
Mindegyiken rozsdafolt-levelek,
Szappanmaradványok a múlt hanyagság jelei.
De van ott a nagy fiókban vagy fél tucat
Önborotva készülék, még felbontatlan is.
Gyűjtőknek jól jönne a borotvapengék
Egymás mellé helyezett tömege, – csomagolva.
Van közöttük egyélű, kétélű, s ki tudja.
Igen NDK-s villanyborotva kettő is.
Sárgás műbőrrel borított fadobozban
Van belőlük kettő, talán három is.
S van ott húzogató borotvapenge élező,
Fenőkő, új és női testformára kopott.
Egy fióknyi eszköz csak az arcszörzet
Karbantartására, eltávolítására, leborotválására.
Fiókok ezrei kellenének, ha minden testdarabka
Karbantartása magas szinten valósulna meg.
Emlékeiben a sietségben örvénylő borotvahab
Szétfroccsenő tánca jelenik meg:
A falon, a tükrön, amint a szárítókötélen remeg,
A bál előtti sietve elvágott arc, a timsóval,
Szappannal, arcsszesszel csillapított csordogáló
Arcról lefolyó rózsaszínű vér ér, mely pont
Abban a pillanatban nem akar csillapodni.
A sietség lassítja az idő múlását,
A késés mindenképpen sorsdöntő az életben.

Félredobva a lét függönyét, csak füstösen Vékony porréteggel fedve emlékeket idézve

*Jobb lenne megállni a patinás ajtókeretben.
Rászáradni, kicsontosodni a tölgyfa ajtólapra,
Ott maradni festménynek belehalni az otthonba,
Megfeszülni a kép igájában, elme nélkül,
A perspektivikus távlatokban megjelenni holtan.
**Félredobva a lét függönyét, csak füstösen
Vékony porréteggel fedve emlékeket idézve,**
Az ember először önmagában tűnik el,
S lassan a felkelő világban is elveszik.
A halálunk nem kérdi mennyit nevettél,
Vagy mennyit vettél a sírás boltjában.
Az élet csodapalackjából egy tölcséren keresztül
Átlendül az életed egy másik palackba,
Így töltöget a sors az utolsó másodpercekig,
Míg a végén egyetlen tátogó csepp lesz,
Az utolsó törékeny üvegpalackod alján.
Itt már nem csillog gyémántként a vágy,
Itt a csepp egyetlen halszemoptika lesz,
S az elmosódott tárgyak táncolnak benne!
Lassan elpárolog életed regényének utolsó oldala,
S az üresen maradt palackba beköltözik
Az eltévedt zümmögő, kaptárát kereső méh.*

Ó mennyi regény, de mennyi lehetne

*Kopognak, de a kopogás hangját elnyeli
A szűszivacsos barnapikkelyes ajtókeret.
Ádám szomszéd, megyek a boltba,
Ha esetleg kéne valami az asztalra.
Majd hangosabban megismételte Julcsa,
A csalfa fiatal szomszédasszony.
Ta-lán egy kenyeret, – rejtelmesen a válasz,
S Julcsa máris pendült, mint a kalász.
Ádám Úr a könyvek között matatott,
A por, mint a hajnali dér ült a könyveken,
Csak éppen szürkén csillogtak a fényben.
Ó mennyi regény, de mennyi lehetne,
Ha minden ember regényes élete ott lenne.
Nem, nem habzott benne az olvasási vágy,
Csak a kitárt titkok kapuját nézegette,
A könyvek gerincének ezernyi ajtaját.
Valamikor sorra nyitotta ki s bújt bele,
Vágyakozva átpréselni magát a lapok szobáján.
Olvasni minek, a szemünk előtt játszódot*

*Tucatnyi regény észre sem véve!
Lapoztuk a tán félig vagy teljesen hamisat,
Igaznak hittünk mindent amit leírtak:
A csalót jószágosnak láttuk vagy láttatták,
A jószágost hazug módon felaprították.*

*Gyilkosokat hőssé tettek, börtön helyett
Testüket szoborba öntötték,
S még ma is dicséri a becsapott nép.
Azért a könyvekből kicsorduló sok emlék,
Foghatatlanul, mint egy hatalmas lézerkép
Piramissá állt össze, talpán a hétköznapi,
Csúcán a koldusból lett megváltó király.
Istenem, vágyat keltő megtévesztő mesék,
Mert minden szegény királyfi akart lenni,
Csak a gazdagság nem akarta magát felcserélni,
S lám mint mindig, most is jött egy sárkányfi
Tüzet okádva a piramist elégetni.
Lángra lobbant az óriási emlék gúla,
A reszkető kéztől vad táncot járt az üvegajtó.
Ha most becsukom többé már nem lesz kinyitva, –
Hátat fordított s többet nem gondolt az írásra.
Semmi sem örök, a porladó sárguló könyveknek
Díszes üvegajtós szekrény a sírja.
A szegényt bütykös fenyődeszka várja,
A bütyökmentes valahol a falon lambéria.
A gazdagabbaknak tölgyfakoporsó dukál,
Mintha megállítaná a könyvekhez hasonló porladást.
A halottnak tisztelet kell, nem földalatti csillogás!
A föld elnyeli a továbbélők terhét:
Az utódlás rombolhat vagy tovább építhet,
Vagy eldorbézolhatja a halott álmát,
Vagy köbe öntheti önmagát s a porladó vágyát.*

Korábban markokban tartotta mindkét kezét Rabságban, nem engedte kicsúszni az időt

*Korábban markokban tartotta mindkét kezét,
Rabságban, nem engedte kicsúszni az időt.*

Most az ujjai tíz felé állnak, a rések között

Kicsúszik, kisurran, kiömlik az idő.

Időt soha senkitől nem kapott, sőt,

Az idő is időt akart tőle: hajszoita időtlen.

Ő mindig tervezett, mindhiába.

Az időt elrabolták s lett másoknak

Hasznot hozó pillanata,

S az a kevés melyet a sors elé öntött,

Meg sem foghatta, elillant, mint a benzin.

Nem a csavarok spirálpályáját, hanem

A madarak röptét akarta ellesni,

A lecsöppenő illanó percben.

Nem a söröskupak présnyomását,

A virágok nyílását szerette volna érezni.

Nem a rossz csapból csöpögő vizet,

Hanem a jégcsap oladását akarta bámulni.

Nem a vasszerszámok erdejében

Tapintani a kívájt geometriát,

Hanem a természet mintái között

Szerette volna meglátni emberségét.

Ám az ellopott időben a kód is megszilárdul,

S homályos marad életünk.

Minden megélt percünk fele lehet az életünknek A múltunk bizonyosan feloldódik az időben

*A embertelen hajtás embertelenné tesz,
Nem becsüli az idő sebes fogaskerekeit.
Igaz a tört fog lassan hullik ki,
S ez az idő lesz bennünk a szenvedés,
S a nyikorgó, vergődő, ugráló fájdalom.*
**Minden megélt percünk fele lehet az életünknek
A múltunk bizonyosan feloldódik az időben.**
*Másoknak a mi megélt emlékünknél,
Orientáció, irányelv vagy kitalált irodalom.
A továbbélés kiűzetés a pokolból,
De nem belépés a Mennyei csodálatos országába.
A halál a ráncos csontos szikkadt húst kedveli.
Hagyd a batyudat is magadra száradni,
Téged már nem vidít vagyon és hatalom.
A nyármeleg zsír tetejére tett fémpénz
Lassan áthatol a lány képlékeny tömegben.
A keményedő test is elsüllyed,
Így ölelnék át szeretett imádott tárgyaid,
Az emlékek melyek feledésbe merülnek.
Nem voltak korbácsok a pokol kiűző kapujában,
Az igaziak az űr hidegében a lelkedre fagynak,
Azok gerjesztik a reményt a mennybe jutáshoz,
Amíg élsz Te vagy a Föld s az ég,
Ezért látod lentről az eget, s fentről a Földet.*

Sose kapkodd el az éhséged csillapítását Ne fald fel a holnap küszöbének átlépését

*Jó ha nyugodt, bölcs marad az ember,
Elég ha a gondolatai ingáznak a lent és fent,
Való és álmovilág szakadékában,
Keresve a pillanat kapuját, amin érdemes
Késedelem nélkül átjutni, átsurranni.
Vigyázzon az ember, mert ha maga ingázik,
Elfecsérelt idő lesz kipiheenni a fáradsalmakat,
Edződni kell a küzdő ezerpróbás embernek,
Mert az idő előtt kihányt finom táplálék,
Nem ad erőt átlépni az időt.*

***Sose kapkodd el az éhséged csillapítását
Ne fald fel a holnap küszöbének átlépését.***

*A könyvek filozofikus gondolkodásra
Készítetik a működő agysejtek sokaságát,
Mintha égne még a földi lét után a vágy,
Minden gondolat újabbakat szül.
Ne várd meg amíg az első elnyelődik,
Elsüllyed a gerjesztett gondolat tengerben.
Tartsd az első, mintha hal lenne a horogvégen,
Játssz vele, s akkor húzd ki amikor szükséges.
Az ember is elmerül a természetben,
A természet embert szeretni létezik,
De az ember előbb szeret, mint megismer.*

Az álmok folyton forgó kerekei közt Pelyvává őrlődött az inas szalma

*Trozsák után tollpihés párna volt az álma.
Apjával évente kétevente friss szalmával
Töltötte meg a kenderszövet belsejét.
A szalma illatában aludni maga volt a csoda,
Ez az emlék megmaradt, mint lüktető erő.
A viaszpecsét is túléli a hitvány papírt,
Most a műanyagyszivacs töltelék altat.
Kikerült az ölelő természet,*

Az álmok folyton forgó kerekei közt Pelyvává őrlődött az inas szalma.

*Tollpárnán aludni beteljesült vágy:
Szállhattak az álmok, a halott szárnyakon.
Csillogó nyári délután a drótkötélen lógtak,
A mosott de nem hipózott párnahuzatok.
Maga a párna vászna már sárgállott,
Farkasszemet néztek a sárga mállott,
Helyenként omló mintázatlan vakolattal.
Hogy miért irigységre sárgulnak a tárgyak,
Miért nem égő pirosra vagy éppen kékre,
Hogy az égben vagy a naplementében
Álcáznák a múlt idő színváltozásait:
Talán a múltó aranyló világ sem értéktelen.*

*Egyszer elfárad az anyag is, elszakad a kötésponthoz,
S a szöveten megjelenik az első kíváncsi lyuk.
Elég ha minden nap egyetlen tollpihe távozik,
Egyre laposabb lesz, az öregnek már nem kell
Illatos fejét tartó stabilizáló tömött párna.
Minden szétterül, laposodik a föld felszínére.
A szóródott tárgyakat könnyebben nyeli el
A verőfényes eső utáni sáros latyakos föld.
Korábban mily csiklandozó volt a kiszabadult
Libegő, lebbenő pihe az orrod alatt,
Ma a kikérgesedett bőr észre sem veszi.
Érzéktelenedik minden, amint távozik.
Megcsal minden, barát tárgy, s önmagad,
Megcsal, mert mindent öröknek hittél,
Megcsal, mert reményt kelt a napi megújulás,
Mert mindig marad, ami tovább él éltetni!
A ránc ropogása mellett, gyermek sír fel,
S a száraz levelek zizegésében már
Ott dúdol a reményt lüktető virágzás.
Lám megnyugszik hajszolt lelked, éled, –
S egy szikrányi fiatalság fellobban még.
A múlt nehezeke legördül lelkedről,
Mint levelezésedről a téglatest márvány,
S csapongó lelked újra, egy pillanatra
Szabad lehet, átölelheti eget és földet.*

**Ne önmagadat, a természetet tartsd a tenyeredben,
Azt szeresd, meglásd mint fészekben a kismadár
Tenyered fészkében úgy nyílik ki a világ**

*A vitrinben szürke gyertya a biztonsági fény,
Évek óta várja kanócának fellobbbanását.
Valamikor aranyozott kereszt díszelgett,
A fényes viaszhenger, sima fehér felületén.
Mára a por felismerhetetlené tette,
Csak az emlék veti le finom porruháját.
Háborítatlanul sugározza a nyugalmat,
Fény nélkül lobog a lelke, s fénye
Csak annak gyönyörűség aki meglátja:
Szeretetét és nyugalmát, – fellobbbanás nélkül.
Majd azon az utolsó napon, előveszi
Amikor biztosan tudja, hogy fénye
A halál testét nyaldossa, s lelkének
Üdvözítő útját megvilágítva folyik szét,
Az asztalba kapaszkodva megszilárduló gyökere.
S a mikor kihuny a fény, kihuny a test,
Amikor a test már élni nem akar, kihullt belőle
Minden ami azzá tette ami, talán a sok emberi,
Mint tollpelyhek a duzzadó dagadó párnát,
Csak éppen meghalni nem tud a test, csak vergődik,
Mintha élettelen szúalagutas lakás tárgy lenne.
A higgadtság remegő bütykös keze megtalálja,
Fogja, szorítja az elvesztett sellakozott,
De már fényevesztett polírozott nyikorgó karfát.
A világnak nincs titka, megajándékoz a széppel,
Nem titkolja a múltat, csak az emberi hiszi
Minden tavasz ajándék, pedig úgy a lelkünkben,
Mint a környezetünkben a korhadás dominál.
Ha felismered a természet adta szegénységet,
Tied az egész világ gazdagsága, kik aranyat
Halmoztak bármennyit pihentek tengerpartok
Finom homokfövenyén, csak göggel gazdagodtak.
A hatalom az uralkodni vágyás nem láttat.
Nem a természet tükröződik lelketlen lelkünkben,
Hanem saját felfuvalkodott tükörképük.
**Ne önmagadat, a természetet tartsd a tenyeredben,
Azt szeresd, meglásd mint fészekben a kismadár
Tenyered fészkében úgy nyílik ki a világ.***

Nem vergődni a létért, hanem küzdeni a halálért

Lassan delet mutat az ablakrésen besurranó árnyék,
Mely akaratlanul is nyálleválasztást indított meg.
Ejnye, mint Pavlov kutyája, – gondolta az öreg.
Egy jelenség két nem egyidejű pillanatban.
Minden pillanat ugyanaz a múlás,
Csak más tükröződik benne, más események
Rajzolnak képet a múltó idő vásznára.
Az árnyék sugallata, késztetés a képzelgésre.
Bármennyire is porlad az ember, vagy
Ráncosodik kötélgúzsba az ember,
Képzete, fantáziája az utolsó percig lesz.
A jobb kigondolása s találkozása a valósággal,
Maga az ember léte, csörtetése belső késztetéssel.
Am az utolsó pecekben szalvéta nélkül is
Él a fennmaradás a továbbélés vágya.
Zsugorodó testünkből mindig kipréselődik
Egy csepp ösztön, – az utolsó cseppig gyónni kell.
Nem vergődni a létért, hanem küzdeni a halálért,
Küzdeni a tisztaságért, simítani a horpadásokat.
Lassan megnyílik az alultekerős rézcsap,
A két literes műanyag edény félig megtelik.
Csikorogva zárul a száján vízkőberakásos csap.
A vízbe két kocka erőleves kerül, majd a mikroba,
A rezgő vízmolekulák darabokra tépik
A leveskocka minden részét.

Már lehet érezni a leves kellemes illatát,
Színe inkább barnás, mint a vágyott aranysárga.
Két tojásos tészta helyett megteszi a száraz kenyér.
A tészta nem omlik szét a szájban:
Az íz csábítja az ízt, szaporodik a kanalazás.
A silány a szájban omlik boldogsággá, –
Nem minden silány ami annak látszik

A morzsa is hordozza a búzaföld illatát

Az egyszerűségben is benne van a terített asztal:

A morzsa is hordozza a búzaföld illatát.

*Ámbár fiatalon a pékség izzó illata, az igen, –
Korábban lelkünk szabadsága a végtelen búzamezők
Millió kalásza között lengett, álmodozva, ábrándozva.
Emlékekkel a morzsaszem, égi búzamezők végtelene.
Ma már többet ér a fenyőbútor repedésén,
A kiömlött megszilárdult gyanta, mint maga a szekrény.
Mindennek kiszáll a lelke, s lassan egy repedt tömbbé
Szárad össze az ember szikkadó teste és környezete.
A maradék vacsorára még jó lesz, – s elnyelte a hűtő.
A hűtőben a langy és a hideg viaskodik egymással,
A zsír lapos korongokban fölöződik.
Minden megmarad, csak a következő felmelegítésig
Új geometriát ölt, mindenütt a változó szépség.
Az úszkáló zsírfolt nem remél, nem fél
Nem dacol sorsával, mint a létért küzdő ember,
Úszkál, olvad, megszilárdul teszi természetes dolgát.
Az embert is a sors úsztatja, kárpadon,
A boldogság és a remény szigetei között.
A boldogság nem a letépett fehérnemű daraboké,
Hanem a boldogságra vágyó emberé.
Az emlékek nem fakulnak, csak töredeznek,
A darabok úszkálnak partot keresve:
Keresik önmaguk darabjait, ám a fakult kép
Mégis elrejti s nem lesz felidézhető a boldogság.
Nem kell megírni az emlékeket, a betűk is töredeznek:
Elég lenne csak nézni az írógép vagy a számítógép
Regények millióit rejtegető sejtelmes billentyűzetét.
Mindenkinek a sorsa, bármilyen sor összerakható.
A betűket az érzelem varratai tartják össze,
Mindenki a sajátját köti össze fájdalommal,
Vagy a szeretet lángjának hegesztő erejével,
De az út végén, bármelyik betű bármilyen sorrendben
Egymás mellé rakható, mindenféleképpen értelmet nyer.
A lélekről úgyis leperegnek a betűk, s visszahullva
Már nem az ő sorsa rendeződik az újabb sorokba.*

Azt a „búzavirágokkancalinját”, A küszöbvel együtt fogy az ember

*Csikordul az ajtó, kicsordult a kenőcs, mint a könny:
Könnyezik a világ, mert csapdákból csapdába esik.
A világ imádkozik az emberért, az ember a viláért,
Oly nagy a világ elkerülik egymást az imák.
Az ajtópánt is imádkozik a maga nyelvén,
Csak a vén nem érti, – tenni kéne végre valamit.
Régen a szalonnabőr utolsó szolgálata volt
Lazítani a súrlódó felületeket, csitítani a zajt.
Ah, a szilikonolaj vagy zsír túlélne, meg drága,
Inkább a beszáradt kenőcs őrizze álmomat, –
Az utolsó pillanatokban a tárgyak érintése
Végső megbékélés a világgal.
De jó lenne, ha a lelkeket is érinthetnénk.
Bár a test itt marad a földi pokolban,
A lélek a mennyeké, – tisztán érintetlenül.
A halál után nincs lélek és test kentaur.
Az aranypénzen fekvő szeretet és szerelem,
Ha felkel már elvesztett értéktelen tárgy.
Csak a sivár pusztaságba menekülő lélek
Teremthet tisztaságával nemesebb értéket!
Lassan megtudod, amikor a lélek szárnycsapásai
Fájdalmat hasít a vergődő testedre,
A lélek nem ráncigálja a ragaszkodó testet,
A testnek maradni kell a színorgia formaságban.*

*A küszöbsínt eredetileg hat facsavar szorította,
Mint később kiderült csak rezegett vascsavar volt,
Így a korrózió foga addig – addig harapdálta,
Míg a leggyengébb feje egy lépésnél legördült.
Ezt követte a második, harmadik a hatodikig.
A hatodiknál maga a patinásodott rézszalag
Perdült tovább az előtér fekete-fehér kövezetére.
A fejnélküli csavarokat egy kétkilós kalapács
Segítette a korhadó küszöb mélyebb rétegébe.
Ezt követően a járás mindig fényesen tartotta
A lesüllyesztett csavarok csonka fejét.
Minden lépés, minden söprés magával ragadott
Egy darabka testrészt: homorú volt már a közép.
Egy összetekert rongy állta a cút útját,
No meg a hideg előtti időkben a rágcsálók
Dézsmáló, pusztító szabad bejárását.
**Azt a „búzavirágokkancalinját”,
A küszöbvel együtt fogy az ember.**
Nem minden történés szerencse az életben,
Az elmúlás sebesen zakatoló időfolyamában.
A belénk nőtt tárgyak előbb léphetnek le*

*A történés folyton változó színpadáról:
Letörhet egy karfa, éppen leüléskor,
Leeshet a húszrétegű mennyezet festése,
Amikor életünk éppen nagy elmélkedése
Fogalmazódik meg bennünk: a pillanatban.
Egyre idegenebbül viselkednek a tárgyak
Fantáziát meghazudtolóan változnak.*

*Egyre jobban nem a múltat tükrözik,
Pedig nem történik semmi, csak velünk halnak.
A sors tengerének hullámai dobálnak,
Vannak egymáshoz sodródó és távolodó
Tárgyak és pillanatok, melynek részei vagyunk.
Sokszor céltalanul tehetetlenül sodródunk,
De valamikor találunk egy másik lebegést.*

A fiatal magány dicső és végzetes terveket szőtt, Az idős magány végzetes dicsőségre vágyik

*Mint a vadak falkába verődve jártuk a mezőt,
Máztuk az erdő fáit, ettük gyümölcsseit.
Elég volt csak egy zsíros kenyér a tarisznyába,
A mező adta hozzá a nagy piros kerékrépat.
A retek-kenyér csámcsogó világában
Szövődtek a nagy barátságok, sőt szerelmek.
A céltalan bolyongásban érzelmek ébredtek,
Érzelmek melyek érzelemre leltek.
Az érzelem kohéziója lassan engedett,
Eltávolodtak egymástól a réti barátok,
Ezerágú zuhatag vitte a régi társakat.
Lehulltak, mint viharban a szőlőszemek,
Csak a csupasz zöld emlékfűrt maradt
S mára megbarnult az emlék, ott lebeg
Játszadozik vele a tavaszi emlékszél,
Kosárszám gyűlik az aszalódó csuma.
Íme életed vergődése, haldokló summa,
Mint táguló labda felületén a festmény,
Felismerhetetlenségig szóródunk szét.
A lepotyogó zsákmány romján az emléktöredék
Még valamit felidéz, aztán a homályban elvész.
**A fiatal magány dicső és végzetes terveket szőtt,
Az idős magány végzetes dicsőségre vágyik.**
A testnek végső boldogsága megpihenni romjain,
S hogy ki lesz az, ki éppen betekint a résen:
Nem tudni melyik őszi levél landol a téren.*

A poklot az ember szüli hitványságával, A természet nem nemzi a korcs utódokat

*Könnyű kínai műanyag papucsban csoszog,
Szinte osonva araszol az öreg a szobában.
Apjától örökölt bőrcsizmája csecsemő méretre
Aszalódva lóg a kamra falába vert patkószege.
Ha ápolta volna az unokáját is kiszolgálja.
A divat elsöpri a jeles örökséget, s az olcsó
Kényelem lép örökébe, meglopva a múlt viselőjét.
Az emberre száradó saját bőre nem lesz
Senkinek szegen lógó öröke, csak szemetet
Gyarapító hasztalan szégyellni való holmi.
Az ifjúságnak nem remeg a lába,
Nem vacog a foga, nincs a jelenért büntudata.
Menekül a szórakozásra nem váltható vagyontól,
Mint az állatát nem óvó rühes kutyájától.
Könnyebb a herdálás, mint az emlékek óvása.
A csöves rádióból kiáramló bűgő érzelmős hang
Csak az együtt kiégő tárgyak: cső és test
Melegében, szerelmi lángjában ébreszt vágyat.
A kettes számrendszer spirális bitláncai
Bár megőrizhetik a múlt hullámmó hangját,
Ha a jelenkor nem tisztelve a múltat, nevelkedik
Föléje kerekedik a kivagyiság, s a hamis én
Letarolja őseinek lélekemelő dicső emlékét.*

*A múltját vesztett lélek kihűlő világban találja magát.
Milyen jó volt régen a durva fekete lószőr takaró.
A család legmelegebb ruhadarabja volt.
Kézzel nemezelt, kissé durva, de meleg.
Milyen jó lenne betakarni vele a jelent!
A gyapjú utánzatú tigrismintás pléd nem segít.
Olcsó, mindenkinek lehet, nincs becsülete.
A világ nem tudja kihányni a megevett romlott
Büfögtető, hánytató, görcsöltető történetét.
A világ mindent, de mindent megemészti:
Gyomrában van a félrelökött múlt,
Az öklendeztető jelen, a puszta és a buja.
A világ nem jön zavarba: tudja mi a dolga.
A természet tiszta lelkét megjelenítő arca
Nem változik meg soha, – becsüld, tiszteld
Az egyetlen sziklaszilárd jellemet,
Mely bár léleknek földi pokol mégis befogad.
**A poklot az ember szüli hitványságával,
A természet nem nemzi a korcs utódokat.**
A természet az emberiség igaz arca,
Csak a gonoszság homályosítja el értékét.
A világ színes, mégis fekete – fehér volt az első kép,
S televízió, melyben az ember utánozta a természetet.
Sok idő kell, még megjelenhet a lélek is
Az emberi mesterkélt világban.*

*Valamikor méhviasz került a gyalult pallóra,
Az nagy torkával itta a beeresztő lét,
Aztán rongyokkal fényesítette az egész család.
Órák vagy napok elteltével sárgás fénnel,
Mint valami hatalmas tükör csillogott.
Padlókeféléő fényesítő gépre sosem jutott.
Évek vagy évtizedek óta elmaradt a fényezés.
A palló évgyűrűi ugyanúgy ahogyan felrakódtak,
Az évek múlásával egymástól sorban elváltak,
Rés keletkezett az évek között, mely nyelte
Válogatás nélkül mind azt, ami közé került.
A bejutott por, pihe, fadarabkák, morzsák,
Cipőről leváló sárdarabkák, mint habarcs
Rétegeződött a széteső rajzolatok közé.
Az időközönkénti hipós felmosás cementálta,
További életet adott, mint tömés a fognak.
A cementálódó réteg mindenhová beférkőzik,
Összekötni vagy feszítő éknek, – de ott van:
Hogy megkurtítja vagy bővíti a létet,
A sors ezt sohasem magyarázza meg.
Az élet utolsó szakasza mindenkinek túl drága.
Olcsóbb facsemetét ültetni, mint ápolni
Ültetőjével egyszerre halni engedni a tört fát!*

Ahová megy ott már fordított a világ

*Az éjjeliszekrényen egy Jézus porcelán szobor,
Mellette „A biblia története a magyar nép számára”.
A falon „Az utolsó vacsora” aranyozott keretben.
Az ötvenhatos áruló tombolásban mind megmenekült,
Pedig dunyhát, fejpárnát mindent összehasogatott
A rendőrség kivezényelt lelkes csapata.
Mások örjítő vagyonszerzése bemocskolta családunkat,
Elég volt a hazug szó, s lesújtott az elvtársak pallosa.
A három kegytárgy megmaradt, – talán lelkükben
Istenfélők voltak a kivezényelt marcona géppisztolyosok.
Ott van a Jézus szobor, keze imára fonva,
Ott van az Utolsó vacsora, figyelmeztet a múlásra,
S ott van a Biblia csupa tagadással:
Ne Ölj, Ne lopj, Ne, ne, ne, ne, minden csak ne!
Az ember cselekedetében mégis elhagyja a tiltó szót,
Talán új bibliát kellene írni a tiltó szó elhagyásával,
S az emberiség, mint a gyermek az ellenkezőjét tenné.
Az öreg már nem imádkozik, ima nélkül nézi
A szobrot, a képet és a könyvet.
Nézi a szobrot: Isten magához emeli, nem vétett,
Nézi a könyvet ott már nincs rá szüksége.
Ahová megy ott már fordított a világ!
Nézi a képet, s az utolsó piros, zsiros sonkaszelet,
No meg egy darabka kenyérke jut az eszébe.*

Már nem szolgálnak a kedves tárgyak, A sokat hordott kalap összegyűjtötte a fényt

*Az intarziás szobabútor ajtajánál megáll az öreg,
Megfogja az ajtót, nyitni akarja, ám az ajtó leesik.
A zsanérok tartó facsavar egyszerűen kicsúszott,
A menetvesztett lyuk forgácsokat szórva tátongott.
Az ajtó, mint sudár táncos lány, a dohányzó asztal
Csipketerítőjére feküdt, mint csipkerózsika.
Örök álmra hajtava fejét, – megállt mozdulatlan.
Az öt éve ruhák közé helyezett levendula
Elporladva szórta még kellemes illatát.
A molyok mégis kicsipkézték a gyapjú kalapot.
Fény felé fordítva, mint a mini planetárium
Látatta az ég millió fényes csillagát.
Átnézett rajta az öreg s szó nélkül visszatette.
Minden mozdulat fölösleges volt:
Már nem szolgálnak a kedves tárgyak.
A sokat hordott kalap összegyűjtötte a fényt,
A fekete posztó magába itta a fiatalság melegét.
Lyukas lett, s lassan belőle is kifolyik a fény.
Kalap, melyben összeomlás előtt ott a világ.
Gyönyörű a világ csak meg kell találni mintázatát.
Mindig lesz egy rés, melyen átszűrődik
Még ha nem kívánatos is, a remény fény.
Ha másért nem akkor a tisztességes halálért.
Mert egyszer a fény is csapdába esik:
Megmarkolod s beleég a tenyeredbe.*

A tárgyak megéreztek a változást, a lassulást, A bizonytalanságot s talán a rejtett rettegést Az aszfalt remegett s könnyei csillogtak feketén.

*Kalap nélkül lépte át a kovácmíves kiskaput.
Nem is kellett kalap, fejét védte a napsugárzástól
A szemközti épületek ötemeletes betonrengetege.
A betonrengeteg díszes polgári lakások temetője.
Vannak korok, amikor a „Múltat végképp eltörölni”,
Megszakítani az élet természetes folyamatát, –
Ha átmenetileg is, de sikeres vállalkozás.
Harminc, hatvan, száz a kiváltságosoknak,
Esetleg százhusz négyzetméter dukált.
A belterületi őslakosok, múltjuk megőrzésére
A városszélre szorultak, – akár új otthont teremtvé.
Embernek tárgynak, ha sorsa beteljesedik,
Végérvényesen bele költözik az elmúlás.
Az emberi butaság, a hataloméhség teremthet.*

Nem szükséges elmúlást, – ez a pusztítás.
A pusztítás átmenetileg kielégítheti a szükségét,
De ki harminc négyzetméterbe költözött, ingyen,
Hamarosan elkapja a vágy a háromszázra.
A betonrengeteg mindenféleképpen fenyegető,
Alattomos, nem alkotó, porladó borzalom.
A két kézzel épített öregségre roggant építmény
Verseng a fiatalság izzó lelkét fogva tartó
Harminc négyzetméter szocpol betonrengeteggel.

A jónapotok sűrű erdejében rosszul érezte magát.
Mindenki sietett, még a „Hogy van”-ra sem jutott idő.
Az utca végén már visszavágyódott, meg is fordult.
Megrökönyödött: ráhajlottak az utcák rácsot alkotva,
Fogolynak érezte magát, egy városi gömbcellában.
Az utca pora fogta kezét s vezette hazafelé.
Bár az aszfalt nem volt olvadt, mégis, mintha
A fényes folyékony bitumen hullámozó hátán ringva,
Vagy inkább imbolyogva suhanna hazafelé.
Nem volt fényes bitumen, nem suhant, nem sietett,
Mintha a lábai odaragadnának, – nehezült a járása.
A jövő gyötrelmei megjelentek a jelen múlásban.
Még nem értette, pedig csak a tárgyak akartak
Búcsúkapcsolatot teremteni régi ismerősükkel.
A tárgyak megérezték a változást, a lassulást
A bizonytalanságot s talán a rejtett rettegést,
Az aszfalt remegett s könnyei csillogtak feketén.
Ádám Úr nem könnyezett, szikkadt teste itta,
Ha tudatlanul is a környezet búcsú könnyeit.
Ezek a könnyek nem engedték kiszáradni testét,
A pusztuló környezet neki még reményt virágozott.

Az érzelem kötelei lassan visszafelé sodródva Fonalakra esnek szét, s polipként lebegnek

*A becsapott ajtóról rozsdapillék libbentek el,
Az évekkel ezelőtti foszfátózás sem segített.
Képzeletében futott a gazos kiskerten át,
A valóságban majdnem négykézlábra rogyva
Vonszolta magát, a rozsdá az izületeibe szállt.
Már majdnem elérte a homorú küszöbű ajtót,
Amikor hangot hallott: Apuska megjöttem!
A menyé jött a vasalttal, s vinni a szennyest.
Nohát Apuka, hol a szennyes? Nincs szennyes!
Volt az egyszerű reszkető nyers válasz.
Marika az ágy végére pakolta a tiszta holmit.
Ne kínlódjon már, jöjjön a lakótelepibe!
Ádám bácsi megrezzent, s abban a pillanatban
Rászállt az est homályából kiröppenő
Hatalmas betontenger árnyéka, szinte betakarta.
Azt hitte ráomlik a világ, hátra is lépett.
A „csókolom apuka”, gumikötélként feszült
Az öregúr s a távozó személykocsi közé.
**Az érzelem kötelei lassan visszafelé sodródva
Fonalakra esnek szét, s polipként lebegnek.**
A továbbélő testek és tárgyak lassan eltávolodnak,
Míg a halni készülőek egymásba rogyannak.*

*Az öreg belépett a lakásba, mely tölcserre változott,
Legalábbis az érzékszerveiben így jelent meg,
Mintha a tölcser belső felületén járna.
A félelem kerítette hatalmába, – mi lenne ha megbotlana,
De hiszen erre vár, elnyelné a messzeségbe vesző
Testét befogadó mély, – de nem a lelkét!
E perctől kezdve bármerre lépett görcsösen markolta
Az éppen keze ügyébe kerülő biztató tárgyakat.
Úgy közlekedett a lakásban, mintha a falak között
Kifeszített függőfolyosókon járna,
Mint ügyetlen kötél táncos járta a széles szőnyeget.
Ha megbillen legördülhet, mint folyadékcsepp,
A fehér zománcréteg borította tölcser falán.
Félelem nem költözhet a roskadó testbe!
Bár ő markolta a tárgyakat, azok gyengéden,
Mint szerelmesek, szolgálatkészen ölelték.
Az együttrezenés méltóságot adott a pusztulásnak!
Őt már nem érintheti az emberiség réme:
A létpusztító éh, a tűz és a kényszer szolgaság,
Melyet legtöbbször tömeggyilkossággal zárja
A hatalmát nem, a szolgaságát féltő hitványság.
A hitványság és a kényszer szolgaság harca
Már nem férkőzik be a gondolatvilágába.*

Ölelj magadhoz, szeretet legyen testem sírja

Szülei, nagyszülei barnított képei az előszoba
Lambériázott falán voltak elhelyezve, egyszerű
Barnított fakeretben, csillogó üveglappal lefedve.
Az övé következne, de azt nem teszi senki oda,
Az évszázados hagyomány jobb esetben lomtárba,
Nagyobb valószínűséggel szemétdombra kerül.
Elmerül a múltat a jelennel összekötő kapocs,
Csonkává válik az utódok jövőképe.
A nevet, a családi krónikákat felváltotta a gagyi.
Mindenki ész nélkül lesi, a dicstelen megváltót,
A múlt a jelen és a jövő hörögve küzd.
A tölcsér tornádóban, – kis világának óriásában
Sokáig nézegette a képeket, majd ujjjaival
Gyengéden érintve sorba megsimogatta.
A porban ott maradt utolsó szeretetének lenyomata!
Édesanyja képét vállával még egyszer megérintette,
A kép sokáig lengett, mint a búcsú integetés.
Sűrű emlékköd ereszkedett a szobába,
Csakhogy minden ködpermet egy – egy emlékrész
Szanaszét hevert, mint összetört tárgy a szemétben.
Az értékes tárgyak vitrinben csillognak,
Miért nincs az ő emlékeinek méltó vitrine.
Nehéz emlékképeivel a karosszékbe roskadt,
A szék karfája szorosan átölelte, nehogy leessen.
A kéz és a műves ívek egymásba fonódtak:
Az élő és élettelen, mint két szerelmes ajak.

Ült, mereven nézte az állólámpa ernyőjére
Rászállt porpörkök változatos mintázatát,
Mint az emberi ecsetvonás lenyomata
Sugározta a tájképet és a portrét egyaránt.
Működő fantáziája egész képtárat láttatott:
Meglátta benne születését, gyermeki képét,
Édesanyja mosolygós arca rávetült barázdáira,
Ráhajolt átölelte a csüggedő **gyászos** testet.
A ráncos arc bőr mögött megjelent egy csecsemő,
Tiszta tekintetű, gügyögő, rózsás arcocskája.
Összehajolt az inogó árnykép és a múltó képzet,
Egymásba olvadt az arkangyal anya és gyermeke.
Anyám szorítsd a reszkető görcsölő testemet,
Ölelj magadhoz, szeretet legyen testem sírja.
Feje hátrabillent és fájdalmas könyörgő horkolás
Ömlött ki a foghíjas száján át a szoba magányába.
A tárgyak lassan átvették a frekvenciát,
És együtt rezgették tovább a levegő csendjét.
Teste beleolvadt a székbe, azonosult a két test.
Az élő lelke egy pillanatra átröppent az élettelenbe,
Játszi világ ez, a testek fogva tartó kalickája.
A valós világ, a bezárt kétségbeesett testeké,
De nem zárt harang, mely folyton kong,
Rések tarkítják, a lélek röppenésének kapui.

A tárgyak sohasem hagyják el az emlékeket

Feje fölött megjelent dús hosszú szálú fűvel a rét,
A lelógó szálak kacéran izgatták fiatal arcát.
Jobb oldalon körtefák úsztak, nyújtogatva nyakukat.
Az udvari fán mindig a csúcson volt a legszebb körte.
Ujjai meg-megrándultak, de a körtét nem érték el.
Bal oldalon illatos piros paradicsommal terhes bokrok
Tornyosultak, mint égig érő fák a mesekönyvekben.
Sós zsíroskenyér csiklandozta a kilógó nyelvét.
Majd megjelent a pólyarét közepén, egy csecsemő,
Szeretett gyermeke soha nem múló kedves tekintete,
Melyet a mai napig is őriz a szíve mélye.
Megfordult a csecsemő s helyette gyermeke jött felé,
Felismerte a múltban kékszemű fia első lépését,
Mint agyagba úgy szorult a karfába a kéz.
Álmában átölelte az égre dobott tündér gyermekét.
Ott menetelt előtte az ABC serege, sorokba rendeződve
Szemében könny csordult, amikor kilépett
A nagy P, a nagy A, megint egy nagy P, s egy nagy A.
Az egy csepp arcán végig gördülő könny, Földet beborító
Boldogság-zuhatagot varázsolt, mennyei boldogságot.
A szeretet lassan összekovácsolja szép múltját.
Az összekulcsolódó szeretet lánc a legértékesebb kincs,
Fénye éke nincs, csak egymásba fonódva létezik:
Az összekovácsolt szeretet csak szeretet szül.

Zajt hallott, kinyílt az ajtó, belépett a felesége.
Ott lebegett a szoba közepén fehér tündérruhában,
A konyhaszekrényben megcsörrentek a tányérok,
A mosogatóról csörömpölve leesett egy kanál.
A gőz szorgalmasan emelgeti a leveses fazekat.
A kiszökő gőzök magukkal ragadják az illatot,
Ott fodrozódik az illatok és ízek sokasága.
Beszalad a macska, nyalogatja a szaftos fakanalat.
Tűnj ki innét mohó cirnos –, s felé suhint.
A tarka mintás patyolat tiszta konyhakendő.
A nyitva felejtett forróvízcsapból koppanás nélkül
Párologva távoznak a gőzölgő vízcseppek.
A tárgyak sohasem hagyják el az emlékeket.

A mozdulatlan öreg elé gördül a terített asztal,
Soha nem látott méretű pompázatos asztal:
Levesek, köretek, húsok, gyümölcsök sokasága.
Ott ül vidáman édesanyja és édesapja, nagyszülei
Felesége és gyermeke, – csak ő hiányzik egyedül.
Egyre jobban kaparja markolássza a karfát,
Hívja őt az asztal, a terített tisztaság.
Körmeivel marja, kaparja, s a karfa megadja magát,
Egy tompa reccsenés s műves íves kopott fadarab
Alig hallhatóan a szőnyegre esve végleg elnémul,
S mivel Ádám bácsi görcsösen markolta
A karfa maga után vonszolta

A lélek útjai

*Késői májusi fagy, jégburokba zárta a virágokat.
Ékszerként csillogtak a természet csiszolatai.
Millió gyémántgyűrű ragyogott az ágak ujjain.
A vöröslő égből előbukkanó forgó tüzes kerék
Izzó magvak milliárdjait zúdította a koronára.
Lassan olvadni kezdett a káprázatos vízgyémánt.
Cseppenés előtt, a válás pillanatában megjelent benne
Az elhagyott test izzó szikrázó tükörképe.
Nagyon apró csepp volt, de mindent tükrözött!
A gravitáció meghatározta az esési sebességet:
Nem akart sem gyorsabban, sem lassabban leérni,
Mégis a sors kivételt tett vele.....
Lassan, mint az egyre nehezedő, sós vízzel telítődő
Parafa dugó süllyedt lefelé a levegő tengerében.
Am egyre zsugorodott karcsúsodott cseppteste,
Mikor éppen elérte volna a földet teljesen elfogyott.
Elfogyott párává vált, s a párával elszálltak a képek.
Am történt közben más is, de nem lent hanem fent.
Mikor a szirmokról lekúszott az utolsó csepp,
A virág még mindig gyönyörű volt, de nem csillogott.
Este, mikor a tüzes napkerék áthajtott a vörös ég kapuján
A szirmok, mint gyászba öltözött erőtlen pillangók
Belekapaszkodtak az esti szélbe, és sodródtak....*

Lágy sima bőröd immár

Lágy sima bőröd immár
Gyökérbe ráncosodik
Átöleli a csontos koponyát
Mint iszalag a fát

Szárad a gyökér ár
Görcsösen öleli a koponyát
Mint vermi burgonyát
A fonnyadó csíra

Szárad, mint csorgó könnyek
Az emlékdirázdákban
De ízét nem érzi már
A sajgó száraz nyelv

A koponyaköré gyökeresedett
Ezerágú hamvas bőr
Ölel, mint anyaméh
A születő gyermekét

2006. 01. 11. 19:22:00

A becsstelen vagyon

A becsstelen vagyon
Nem alszik
Nyugtalanul háborog
Károg, mint a vajú
Kár, kár, kár
Keresem a jó gazdát

2005. 12. 29. 19:33:30

Láttad-e már sziklaszirten szétfolyni

Láttad-e már sziklaszirten szétfolyni
A málnaillatú fényt
Láttad-e már zúzmaramezőn lebegni
Az angyalhajú szerelmet
Érezted-e már a kék ég tekintetét
Elázott szíved mélyén
Hallottad-e hangját, mint zenélt ezer ág
Átéltve jég viharát
Rád száradt-e már az égről csorgó méz
Az édes fényölelés
Tudod-e álmodni még a pillanat emlékét
Ugye ég a feledés

2005. 12. 28. 13:29:59

